

200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

1ο Γυμνάσιο Χαλανδρίου

Σχολικό έτος: 2020 - 2021

Τμήμα: Γ3

Ονοματεπώνυμο: Τζοάννα Μπούρα

Υπεύθυνη Καθηγήτρια: Αθηνά Βορρίση

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ: σελ. 3

ΟΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ [σύντομη αναφορά] : σελ. 4

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ: σελ. 7

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ: σελ. 8

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ / ΔΙΚΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ : σελ. 10

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Ελληνική Επανάσταση υπήρξε σειρά πολεμικών, πολιτικών και κοινωνικών γεγονότων ύψιστης σημασίας, όχι μόνο για τους άμεσα εμπλεκόμενους, τους Έλληνες επαναστάτες και την Οθωμανική Αυτοκρατορία αλλά και για ολόκληρη την Ευρώπη.

Παίρνοντας τη σκυτάλη από τα εθνικά και συνταγματικά κινήματα της Ισπανίας και της Ιταλίας, ο Αγώνας των Ελλήνων για «πολιτική ύπαρξη και ανεξαρτησία» κρατούσε ζωντανά τα μεγάλα προστάγματα του Διαφωτισμού, της Αμερικανικής και της Γαλλικής Επανάστασης σε μια εποχή που αυτά έμοιαζαν να σβήνουν στην Ευρώπη της Ιερής Συμμαχίας.

Τόση ήταν η δυναμική της, ώστε παρέσυρε τις κυβερνήσεις των Μεγάλων Δυνάμεων να ενδιαφερθούν για την τύχη της Ελλάδας, να συνεργαστούν και να υπογράψουν πρωτόκολλα και συνθήκες για την αίσια έκβαση του αγώνα των Ελλήνων σε αντίθεση με τη μέχρι τότε πολιτική τους.

Οργανωμένη από τη Φιλική Εταιρεία η Επανάσταση –όπως συμβαίνει με όλα τα αντίστοιχα κινήματα– πολύ γρήγορα δημιούργησε τη δική της δυναμική, υπερέβη τους θεμελιωτές της και άλλαξε την ίδια την κοινωνία που την υποστήριζε. Νέοι στρατιωτικοί και πολιτικοί πρωταγωνιστές, όπως ο Υψηλάντης με τον Ιερό Λόχο, αναδύθηκαν δίπλα στους παραδοσιακούς φορείς της κοινοτικής εξουσίας από τη συνεργασία ή τη σύγκρουση των οποίων γεννήθηκε η εθνική και πολιτική ταυτότητα τόσο του Αγώνα όσο και του μελλοντικού νεοελληνικού κράτους.

Υπήρξε κορυφαίο γεγονός και για τη νεότερη ιστορία της Ευρώπης, αφού επέφερε αλλαγές που έχουν αντίκτυπο ως τις μέρες μας.

ΟΙ ΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ [σύντομη αναφορά]

**«Ο κόσμος μᾶς ἔλεγε τρελούς. Ἡμεῖς, ἂν δὲν εἴμεθα τρελοί,
δὲν ἐκάναμε τὴν ἐπανάσταση» Θ. Κολοκοτρώνης**

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάσταση ἦταν ἐθνικὸς πόλεμος καὶ συνεπῶς ἰ-
διαίτερα σκληρὸς με θύματα ἐνόπλους καὶ ἀμάχους καὶ ἀπὸ
τις δύο πλευρὲς. Μπορεῖ νὰ διακριθεῖ σὲ τρεῖς περιόδους:

- **Ἡ πρώτη (1821-1823)** εἶναι ἡ φάση τῶν ἐπιτυχιῶν τῶν ἐπαναστατικῶν δυνάμεων οἱ ὁποῖες κατάφεραν νὰ αἰφ-
νιδιάσουν τὴν Ὀθωμανικὴ Ἀυτοκρατορία ἐκμεταλλευό-
μενες τὴ δέσμευση τῶν δυνάμεων τοῦ ὀθωμανικοῦ
στρατοῦ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν ἀποστατῶν πασάδων.

- **Η δεύτερη (1824-1827)** σηματοδοτείται, αφενός από την αναζήτηση ταυτότητας της Επανάστασης, που εκδηλώθηκε κυρίως με τους εμφυλίους πολέμους και, αφετέρου από τις στρατιωτικές ήττες, που αυτή υπέστη από τους αναδιοργανωμένους πλέον Οθωμανούς και τους συμμάχους τους, Αιγύπτιους. Σε διπλωματικό επίπεδο, αντίθετα, η Επανάσταση δικαιωνόταν, καθώς, εκτός από την πάγια υποστήριξη των προοδευτικών κύκλων της Δύσης, μπορούσε τώρα να επωφεληθεί και από τους στρατηγικούς ανταγωνισμούς των Μεγάλων Δυνάμεων (Μεγάλη Βρετανία, Ρωσία, Γαλλία). Συνέπεια αυτής της μεταστροφής του διπλωματικού κλίματος ήταν η ναυμαχία του Ναβαρίνου, που αποσόβησε τον κίνδυνο να κατασταλεί η Επανάσταση.

- **Η τρίτη περίοδος (1828-1830)** συμπίπτει εν μέρει με τη διακυβέρνηση του Ιωάννη Καποδίστρια και χαρακτηρίζεται από την εκκαθάριση της Πελοποννήσου και της Στερεάς Ελλάδας από τις οθωμανικές και αιγυπτιακές δυνάμεις αλλά και από τον σκληρό διπλωματικό αγώνα για τον καθορισμό των συνόρων του υπό διαμόρφωση κράτους και τον βαθμό ανεξαρτησίας του.

ΤΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

Η Ελληνική Επανάσταση το 1821 δεν ήταν κεραυνός εν αιθρία. Προηγήθηκαν πολλές εξεγέρσεις και πολλές διεργασίες έως ότου στη συνείδηση του απλού λαού, ο οποίος υπέφερε κάτω από τον τουρκικό ζυγό να διαμορφωθεί η έννοια ενός νέου έθνους που διεκδικεί την ελευθερία του. Την εξέλιξη της Επανάστασης επηρέασαν καίρια και οι Εθνοσυνελεύσεις στις οποίες συνέρχονταν κατά διαστήματα οι πολιτικές και στρατιωτικές ηγεσίες του Αγώνα, προκειμένου να καθορίσουν τους στόχους τους ή και να επιλύσουν τις μεταξύ τους διαφορές.

Στις 22 Ιανουαρίου / 3 Φεβρουαρίου 1830 η διάσκεψη του Λονδίνου, ύστερα από αγγλική πρόταση, διακήρυξε την πολιτική ανεξαρτησία της Ελλάδας με το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου το οποίο υπογράφηκε από τους πληρεξουσίου της Αγγλίας, της Γαλλίας και της Ρωσίας. Το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου της 3ης Φεβρουαρίου 1830 όριζε: **«Ἡ Ἑλλάς θέλει σχηματίσει ἕν κράτος ἀνεξάρτητον καὶ θέλει χαίρει ὅλα τὰ δίκαια, πολιτικά, διοικητικὰ καὶ ἐμπορικά, τὰ προσπεφυκότα εἰς ἐντελὴ ἀνεξαρτησίαν».**

Η πανηγυρική αυτή διακήρυξη της πολιτικής ανεξαρτησίας της Ελλάδας συνιστούσε την ιδρυτική διπλωματική πράξη σύστασης του ελληνικού κράτους. Η διεθνής αναγνώριση του ελληνικού κράτους σήμαινε την έναρξη της ύπαρξής του από τη διεθνή κοινότητα.

Ανακεφαλαιώνοντας η δημιουργία του ανεξάρτητου νεοελληνικού κράτους της Ελλάδας ήταν αποτέλεσμα δύο, κυρίως, παραγόντων: του πολύχρονου και πολυαίμακτου αγώνα των Ελλήνων για ανεξαρτησία, που ξεκίνησε με την Επανάσταση του 1821, και των διπλωματικών διαβουλεύσεων και της παρέμβασης των ισχυρών δυνάμεων της εποχής.

ΤΟ ΝΟΗΜΑ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΕΠΕΤΕΙΟΥ ΣΗΜΕΡΑ

Είναι γνωστά τα ηρωικά κατορθώματα των Ελλήνων αγωνιστών του '21. Έδωσαν τα πάντα για την ελευθερία της πατρίδας. Ήταν λίγοι αλλά ήταν ήρωες! Κάπως έτσι ξεκινούν πάντα οι αγώνες με πρωτοπόρους ανθρώπους του λαού, ανθρώπους με όραμα, ατσάλινη θέληση για αξιοπρέπεια οι οποίοι βάζουν την πατρίδα πάνω από τον εαυτό τους!

Αποφάσισαν, επαναστάτησαν, μάτωσαν, κτυπήθηκαν, λοιδορήθηκαν, διώχτηκαν, υπέφεραν, όμως έδωσαν τα πάντα και μας χάρισαν τα πάντα! Μας χάρισαν την ελευθερία νικώντας μεγάλους εχθρούς και αντιπάλους! Αυτοί οι λίγοι τόλμησαν, χωρίς να υπολογίζουν την αριθμητική δύναμη των εχθρών και τη στενή λογική.

Φέτος συμπληρώνονται 200 χρόνια από τη στιγμή που οι Έλληνες αποφάσισαν να διεκδικήσουν την ελευθερία τους. Η πατρίδα, με το βλέμμα στο μέλλον, θυμάται για μια ακόμη φορά τα λόγια τού Μακρυγιάννη:

«... Πατρίς, νὰ μακαρίζεις γενικῶς ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ὅτι θυσιάστηκαν γιὰ σένα, νὰ σ' ἀναστήσουνε, νὰ ξαναειπωθεῖς ἄλλη μία φορὰ ἐλεύθερη πατρίδα, ποὺ ἦσυνα χαμένη καὶ σβησμένη ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ἐθνῶν».

Είναι όμως και ιδανική ευκαιρία για αυτογνωσία σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο. Για τους αγωνιστές του 1821 κύριο θέμα ήταν η εθνική απελευθέρωση από τον τουρκικό ζυγό, η εθνική ανεξαρτησία και η ελευθερία. Σήμερα βέβαια είναι άλλο το ζητούμενο. Ως ιστορικό έθνος πρέπει να συμβάλουμε στην επίλυση των εσωτερικών και των διεθνών προκλήσεων, γιατί όπως είπε και ο Γ. Σεφέρης στον λόγο του, όταν βραβεύτηκε με το βραβείο «Νομπέλ»:

«Σ' αὐτὸν τὸν κόσμο ποὺ ὀλοένα στενεύει, ὁ καθένας μας χρειάζεται ὅλους τοὺς ἄλλους. Πρέπει νὰ ἀναζητήσουμε τὸν ἄνθρωπο ὅπου κι ἂν βρίσκεται».

«Η Ελλάς ευγνωμούσα», Θεόδωρου Βρυζάκη

Με σεβασμό λοιπόν στο παρελθόν σχεδιάζουμε το μέλλον μας σε έναν κόσμο διαφορετικό, ικανοποιημένοι, γιατί δεν προδώσαμε το έργο των προγόνων και προβληματισμένοι για τα λάθη που σίγουρα έγιναν. Κι αν η απόκτηση της λευτεριάς κατά τον Κάλβο ήθελε **«ἀρετήν καὶ τόλμη»**, η διατήρησή της σίγουρα χρειάζεται λογική και σύνεση.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Κωνσταντίνου Παπαρρηγόπουλου, *Ιστορία του Ελληνικού Έθνους*, εκδ. Κάκτος, Αθήνα 1992.
2. Διονύσιος Κόκκινος, *Η Ελληνική Επανάσταση*, τ. 11, Αθήνα 1959.
3. Τερτσέτης, *Απομνημονεύματα*, σσ. 23, 24.

ΔΙΚΤΥΟΓΡΑΦΙΑ

http://foundation.parliament.gr/central.aspx?slid=11114551118516461458169&fbclid=IwAR0LPvm6jRgdEux83425YhV_6gx8pE9wXlrOFIkf_YT8QjkzqWoMRjttwSo

https://www.eea.gr/epikairoτητα-eea/25i-martioyto-noima-tis-epanastasis-toy-%ce%8421-kai-ta-simerina-kathikonta/?fbclid=IwAR0H_s-7mW46Rix_xO9FRAzs7gWlxD7umXaES1r60ZcFoQEmhrr3gx5Fums